

NE CSERÉLJÉTEK FEL A KRISZTUS KEGYELMÉT
(SARKAD-ÚJTELEK, 2020. DECEMBER 20.)

Az istentisztelet meghallgatható a

*<https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek>
vagy a <https://www.facebook.com/refssarkadujtelek> oldalon.*

Tükör: Lk 13,24-27. v.
Lectio: Zsid 12,15-29. v.
Textus: Zsid 12,15-17. v.
Énekek: 51/1; 312/1-4; 165/6; 234/2; Tisztítsd meg szíved...;

TÜKÖR IGE: Lukács írása szerinti evangélium 13. részének 24-27. verse:

„Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak. Attól kezdve, hogy felkelt a ház ura, és bezárta az ajtót, megálltok kívül és zörgetni kezdtek az ajtón, és így szóltok: Uram, nyiss ajtót nekünk! De ő így válaszol nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok. Akkor kezdtetek majd mondani: Előtted ettünk, ittunk, és az utcáinkon tanítottál. Erre ő így szól: Mondom nektek, nem tudom, honnan valók vagytok, távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők!”

Bűnvalló imádság:

Urunk, elröpülnek napjaink, és észre sem vesszük, hogy nem figyelünk rád! Bocsásd meg, amikor meg sem látjuk, mennyire más életet élünk, mint amit te kérsz tőlünk! Teremts bennünk tiszta szívet, Istenünk, és az erős lelket újítsd meg bennünk. Töröld el vétkeinket, és add vissza nekünk üdvösséged örömét, az Úr Jézus Krisztusért. Ámen.

Feloldozás:

Így szól az Örökkévaló Isten: *„Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”* (Ézs 43,25. v.)

OLVASMÁNY: Zsidókhöz írt levél 12. rész 15-29. verse:

„Ügyeljete arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön. Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egyetlen tál ételért eladta elsőszülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy később, amikor örökölni akarta az áldást, elutasították, mivel a megtérés útját nem találta meg, noha könnyek között kereste. Ti ugyanis nem tapintható hegyhez és lángoló tűzhöz járultatok, sem homályhoz, sötétséghez, szélvészhez vagy trombitaharsogáshoz és szózatok hangjához. Akik ezt hallották, kérték, hogy ne szóljon többé hozzájuk. Mert nem bírták elviselni a parancsot: „Még ha állat érinti is a hegyet, meg kell kövezni!” És olyan félelmetes volt a látvány, hogy Mózes is így szólt: „Félelem fogott el, és remegés.” Ti a Sion hegyéhez járultatok, és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az an-

gyalok ezreihez; az elsősülöttek ünnepi seregéhez és gyülekezetéhez, akik fel vannak jegyezve a mennyekben, mindenek bírójához, Istenhez és a tökéletességre jutott igazak lelkeihez; az új szövetség közbenjárójához, Jézushoz és a meghintés véréhez, amely hatalmasabban beszél, mint az Ábel vére. Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól! Mert ha azok nem menekültek meg, akik elutasították azt, aki a földön adott kijelentést, mennyivel kevésbé menekülünk meg mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól hozzánk. Az ő hangja akkor csak a földet rendítette meg, most azonban ezt ígéri: „Még egyszer megrendítem nemcsak a földet, hanem az eget is.” A „még egyszer” pedig azok megváltozását jelenti, amelyek mint teremtett dolgok megrendülhetnek, hogy megmaradjanak a rendíthetetlenek. Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel. Mert a mi Istenünk emésztő tűz.”

Igehirdetés előtti imádság:

Visszajöveleledet várva, ma is Téged magasztalunk Urunk, Krisztusunk! Áldunk Téged, aki megkímélted életünket, és lehetőséget adtál ismét megjelenni szent színed előtt. Vágyódunk a te templomod után. Vágyódunk a gyülekezet testvéri közössége után. Hiányzik nekünk annak öröme, amikor a testvérekkel együtt hódolhatunk neked. Ezért hallgasd meg kérésünket, amikor azért esedezünk, hogy az egymástól távollévőket is kösd össze léleekben, egy nagy hit- és szeretetközösségbe.

Urunk imádkozunk azokért a testvéreinkért, akik nagyon megpróbált, megterhelt napok után igyekeznek lecsendesedni előtted. Imádkozunk azokért a testvéreinkért, akiknek a gyász fájdalmát, az elszakíttatás gyötrelmét engedted a héten megélni. Imádkozunk a kórházban levőkért, akik ott is Téged keresnek és utánad vágyakoznak. Könyörülj rajtuk, és jusson el hozzájuk is a Te áldott Igéd, vigasztaló, bátorító szavad.

Kérünk, keress meg minket, mert nélküled elveszünk. Keress meg minket, hogy megtalálhassunk Téged. Szólíts meg, hogy süket fülünk megnyíljon előtted. Taníts, hogy értelmet nyerjen az életünk. Szentlelkeddel tölts be minket, hogy megérthessük Igédet, amit üzensz számunkra.

Szenteld meg Igéd hirdetőjét és hallgatóit is, hogy olyan legyen Igéd, mint a tiszta búza, ami nem keveredik szeméttel. Könyörülj rajtunk, hogy olyan lehessen Igéd számunkra, mint a jó földbe vetett mag, amely bőségesen terem, és éltet minket és éltet másokat is. Ámen.

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Zsidókhhoz írt levél 12. rész 15-17. verse:

„Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön. Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egyetlen tál ételért eladta elsősülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy később, amikor örökölni akarta az áldást, elutasították, mivel a megtérés útját nem találta meg, noha könnyek között kereste.”

Szeretett Testvéreim!

A térfigyelő kamerák világában lassan már megszokjuk, hogy nagyon sok helyen minden lépésünket, mozdulatunkat látják. Igyekeznek kiszűrni azokat, akik az adott helyen nem megfelelően viselkednek. Igyekeznek kiszűrni azokat, akik bűncselekményt követnek el, akik szabálytalanul közlekednek, akik rosszban sántikálnak, vagy éppen betegek.

Szükség van ezekre, bár nagyon vissza lehet élni a megfigyelő rendszerekkel. De hát mi az a jó és hasznos dolog, amivel az ember ne élhetne vissza? A megfigyelés, az egymásra ügyelés, a felügyelés lehet jó és lehet rossz. Attól függ, hogy mire használják, hogyan élnek vele, vagy hogyan élnek vissza vele.

A térfigyelő kamerák, a lehallgatott mobiltelefonok, az egyre tökéletesebb megfigyelő rendszerek világában közben egy ellentétes folyamatot is látunk: Egyre kevésbé figyelünk egymásra. Miközben hatalmas tömegeből ki lehet már szűrni arcokat és a járása alapján is azonosítani lehet személyeket, tömegével lehet szűrni az elektronikus üzeneteket, aközben egyre kevésbé vesszük észre a körülöttünk élők által küldött apró jeleket.

Milyen sokszor panaszozzák, hogy a szomszéd nem vette észre, hogy valaki napok óta nem ad életjelet magáról. Milyen sokszor panaszozzák manapság, hogy a karantén idején senki nem hívott fel, senkinek nem hiányoztam.

Alsó tagozatos gyermekek mondják el, hogy egész éjszaka internetezhetnek, a szüleik nem ellenőrzik, hogy mit néznek, mivel foglalkoznak a mobiltelefonon, számítógépen, tableten. S van, amikor ez úgy derül ki, hogy hittanórán kezdenek el beszélni az őket szorongató, általuk nehezen értett jelenségekről, tevékenységekről.

Vajon mi, az egyházban élők észre vesszük-e, hogy akikkel egy hiten vagyunk, milyen lelki válságba kerültek, az életüket hogyan sodorja el a bűn, a világ, az Isten ellenes erők sora?

A Zsidókhöz írt levél írója a Szentlélek által ihletve arra szólítja fel az olvasókat: ügyeljenek egymásra. Benne van ebben a szóban a megfigyelés és a felügyelés jelentés is. Bele kell értenünk a beavatkozás lehetőségét is: Szólj, cselekedj, ha a másik olyan úton indult el, amely neki is, a közösségnek is ártalmas. Vigasztald meg a testvéredet, ha arra van szüksége. Nyújts segítséget a testvérednek, ha látod, hogy ínségben van, segítségre szorul! Intsd a testvéredet, ha arra van szüksége. Bátorítsd a testvéredet, ha az élete azt kívánja. Állítsd meg a testvéredet, ha az út, ami-re indult rá, vagy másra veszélyes.

Mennyire van jogunk beleszólni a másik életébe? Hiszen ott van az Ige: „Közületek senki se szenvedjen... mint más dolgába avatkozó.” (1Pt 4,15)

A Zsidókhöz írt levél szerzője egy egészséges határt húz ebben a kérdésben: Ügyeljetek egymásra, hogy ne történjen olyan, ami a másik életét megrontja és az egész közösségre nyomorúságos hatással lesz.

Az, hogy hordok-e maszkot otthon, magánügy. De az, hogy hordok-e maszkot olyan helyen, ahol esetleg betegen másokat is megfertőzhetek, az már közösségi ügy. Az, hogy hogyan vélekedek a koronavírusról, a hatóságok munkájáról, az oltásokról, az magánügy. Azonban, ha másokat lebeszélek a védekezésről, ha olyan hírek terjesztésével akadályozom a védekezést, amivel sokakat megteveszték, vagy

házibulira hívok sok embert, ez már nem lehet magánügy. Mert másokra is kihat az, amit szólok és teszek, ahogy élek és vélekedek.

Ügyeljetez egymásra, hogy senki a gyülekezetből el ne tévessze az Isten kegyelmét, el ne hajoljon az Isten kegyelmétől. Ügyeljetez arra, hogy az Isten kegyelme felől nézzetez mindent, és az Isten kegyelmének a megtartó ereje mindenki számára megmaradjon. Ügyeljetez arra, hogy tudatosan Isten kegyelmében éljünk, és ne keressünk más megtartó erőt, ne keressünk az életünknek más forrást, eredetet, értelmet, mint Jézus Krisztus irgalmas szeretete és kegyelme.

Középiskolás voltam, amikor egy kiszállás alkalmával hallottam egy beszélgetést. Az ország akkori egyetlen református gimnáziumából el-elmentünk gyülekezetekbe szolgálni. Ezt neveztük kiszállásnak. Az egyik kis gyülekezetben egy gyászoló kezdett keserűen beszélni Istenről az istentisztelet után. Miért engedte meg a gyászát, bánatát. Egy idősebb férfi rászólt: Ne gyalázd az Istent, aki megengedte a fájdalmad, de nem hagyott el! Ne lökd el magadtól azt a kezet, aki ki akar emelni abból a mélységből, amibe most jutottál!

Ez az a felügyelet, ez az a másakra odafigyelés, amelyről az Ige beszél. Amely nem akar uralkodni a másikon, a másik lelkén. Nem azért figyel. De ügyel rá, hogy el ne borítsa a keserűség, és el ne dobja magától az Istent.

Miért? Mert a keserűségnek hajtásai vannak. A hitetlen beszédnek, az Istent káromló beszédnek, a hitetlen gúnyolódásnak, a kételkedésnek hajtásai vannak. A keserűség hajtásai pedig fel tudnak nőni, másokat is tudnak befolyásolni. Tönkre tudják tenni a gyülekezet életét. Egy lelkipásztor mondta el, hogy sok keserű, hitetlen beszédet hall. De ezeket nem szokta idézni, nehogy éppen azok a keserű szavak ragadjanak meg valaki lelkében az Isten Igéje helyett.

Vigyázzatez, hogy a keserű, kételkedő indulatok és gondolatok fel ne növekedjenek bennetek és közöttetek. El ne csüggyesszétek a bizonytalankodókat. Fel ne kavarrák a keserű indulatra fogékonyakat. Össze ne zavarják a Krisztus útját keresőket, akik még nem fogékonyak minden szempontból a Krisztus bölcsességére.

Aki úgy keseredik meg Istennel, Isten Igéjével, az egyházzal kapcsolatban, hogy a keserűsége legyőzésében nem kap segítséget, útmutatást, imádkozó szeretetet, annak keserűsége sokat tud rombolni a hívők közösségében.

Tudatosan törekednünk kell arra, hogy mi magunk is, a hozzánk közel állók is, a gyülekezet tagjai is megmaradjanak Isten kegyelmében.

Milyen megkeseredéseink lehetnek? Ahányan vagyunk, annyifélek. De a megkeseredéseink hátterében mindig az áll, hogy életünk valamilyen területén nem tudjuk elfogadni mennyei Atyánk döntését, irányítását, terveit, akaratát. Nem tudjuk elfogadni, ha megpróbál, vagy ha küzdelembe küldd. Nem tudjuk elfogadni tőle, ha valamit kivesz a kezünkől, elvesz az életünkől. Mindenkinek az életében van ilyen időszak valamikor. Ha eddig nem volt, akkor majd lesz ezután. Ebben nem nagyon különbözünk egymástól. Azonban a megkeseredés mértéke és iránya lehet más és más. Pál apostol nem tudta azonnal elfogadni, hogy tövis adatott a testébe. Háromszor könyörgött, hogy vétessék el az tőle. Míg végre meghajolt Isten szava előtt: „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*”

(2Kor 12,9) Illés és Jeremiás próféta is eljutott oda, hogy elege volt mindenből. Önmagából is, a küldetéséből is. Talán még Istenből is. Jeremiásnak az ÚR azt válaszolta: „*Ha megtérsz, megengedem, hogy újból szolgálatomba állj. Ha értékes dolgokat beszélsz értéktelenek helyett, akkor szószólóm lehetsz.*” (Jer 15,19)

Van, amikor a megkeseredések mögött az a szembetűnő különbség van, amit az Örökkévaló Istenben bízók és az Istent nem félő emberek élete között van. Amikor kedvesebbnek, értékesebbnek tűnik az, amit a világi élet kínál, mint amit az Isten kegyelme nyújt. Erre mondja az Ige: „*Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egyetlen tál ételért eladta elsőszülöttségi jogát.*”

Ki a parázna? A Szentírás tanítása szerint az, aki nem ahhoz az egyhez ragaszkodik, akit Isten adott neki társul egy egész életre. Nem várja meg azt az egyet, hogy annak adja magát teljesen, hanem próbálkozik itt is, ott is. Összeáll ezzel is, azzal is. A parázna az, aki valakihez hűtlen, illetve, aki magát sokaknak adja oda. Sokakhoz csapódik. Használták ezt a szót a szexualitással kapcsolatban is, de általában az elvtelen, hűtlen, ide-oda csapongó életre is. És használták Istennel kapcsolatban is. Ez utóbbi esetben a parázna az, aki hol ebben hisz, hol abban. Hol az Istennek enged, hol más vallásosságnak, vagy a bűn csábításának. Egyszer komolyan veszi, hogy Krisztushoz tartozik, még bűnbánatot is tart a bűnei miatt, de talán már másnap ugyanazokat a bűnöket teszi, amit előző nap megvallott.

Ma, amikor nem tűnik paráznaságnak hol ezzel, hol azzal lefeküdni, házasság előtt és házasság nélkül is nemi életet élni, az élet sok területén hasonlóan lazán vesszük a hűséget. Az Istenhez és az Isten törvényéhez való hűséget is. Parázna lelkület az, amikor nem becsülöm meg a Krisztus kegyelmét, értem hozott áldozatát. Ha úgy hozza kedvem, pillanatok alatt lecserélem az imádságot, káromkodásra, vagy rágalmozó beszédre. Az istentiszteletet féktelen mulatozásra. Az életünkkel, az életmódunkkal is mondván azt: úgyis megbocsát az Isten. Vagy úgysem törődik velem, mit teszek, ha vasárnap elmegyek az istentiszteletre. A vasárnap, az úrnapja az ÚRÉ, a többi az enyéem. Annak adom, akinek akarom.

Ha egy férj, vagy egy feleség, két összetartozó ember egyike azt mondja: Nem számít, hogy mit teszek, kivel bújok össze, csak otthon meg ne tudják. Vagy: azért, mert mással is ágyba bújok, otthon még teljesítem a házastársi kötelességem. Vajon meddig lehet az ilyen hűtlen életet, hűtlen kapcsolatot eltűrni?

Vajon Isten meddig tűr nekünk, akik olyan sokszor hűtlenek vagyunk hozzá, az ígéreteinkhez? „Sok szép ígéretem ó hányszor megtagadtam, A nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem. A bűnös gyengeség bús rabjának maradtam, És törvényed szerint nem éltem semmiben.”

Ne legyen senki parázna, vagy istentelen, mint Ézsau. Ez az istentelen azt jelenti, hogy nem tesz különbséget a szent és a hétköznapi dolgok között. Mint amikor egy több napos nyaraláson valakinek a házastársa nem tesz különbséget ő és a többi férfi vagy többi nő között. Ugyanannyiba veszi élete párját, mint a többit... Mit érezhet az ilyen asszony vagy az ilyen férj, hogy a házastársa számára csak annyit jelent, mint a többi? Semmi megkülönböztetett figyelem, semmi külön kedvesség, semmi, ami azt mutatná, hogy közük van egymáshoz?

Hányszor eljártsszuk pedig ezt Istennel! Annyiba vesszük a szavát, akaratát, Igéjét, szeretetét, mint bármilyen más tanítást, vagy bármilyen más dolognak a vonzását, kívánságát.

Ézsau az elsőszülöttségi jogát, születési kiváltságát vette semmibe, amikor az öccse, a ravasz Jákób elcserélte vele azt egy tál lencséért. Jákób részéről ez ravasz, gonosz és elítélendő tett volt. De Jákób csak azért tudta egy tál lencséért megszerezni, kicsalni Ézsautól az elsőszülöttségi jogot, mert Ézsau nem sokra tartotta azt. Éhes volt és neki ott ez volt a legfontosabb. Még később is, amikor már jóllakott, amikor már elgondolkodhatott volna, hogy mit tett, akkor sem próbálta meg visszafordítani a dolgot.

Kik vagyunk mi Isten szemében? A megváltott, drága áron megvásárolt gyermekei! Akiket kivásárolt a kárhozatból. Jézus Krisztusért Isten gyermekei, Isten szolgálói vagyunk. Jézus Krisztus feláldozta magát értünk a golgotai kereszten, hogy üdvösséget nyerjünk. Hogy miénk legyen Isten örök kegyelme. Isten megváltott gyermekei lehetünk.

Tudjuk Istennek ezt a drága kegyelmét, ezt a megfizethetetlen ajándékát, mégis milyen gyakran semmibe vesszük! Úgy, ahogy Ézsau semmibe vette az elsőszülöttségi jogát! Az örök élet ígérete olyan távolinak, halványnak, semmit érőnek tűnik időnként, hogy szívesebben felcseréljük a jelenben az evilági élet kincseivel. Élünk, mulatunk, szórakozunk, gyűjtünk, gyűlölködünk, harcolunk múlandó dolgokért, mintha nem is lenne kincsünk a mennyben. Mintha megérné egy egyéjszakás kalandért, egy szeretőért, egy zsíros állásért, egy múltó győzelemért, egy aljas módon megszerzett vagyontárgyért, néhány perc hírnévért, az emberek csodálatáért, földi gazdagságért, egy röpke álm megvalósításáért odaadni Isten örök kegyelmét.

Nem éri meg! Ne is tegyük! Hiszen Isten mondhatja egyszer csak: elég volt! Ahogy a megcsalt férj, vagy megcsalt feleség kiadja a házastársa útját: Elég volt a hűtlenségből! Elég volt a paráznaságból! Ha engem szeretsz, miért ölelsz más is? Ha Krisztust szereted, miért tartod a világot többre a Krisztus szereteténél? Ha az igazság és jog Urához tartozol, miért tartod többre nála a hazugságot, a csalást, a becstelenséget? Lehet egy darabig játszani. Lehet egy darabig azt tenni, hogy hiszek Krisztusban, de közben egészen más elvek szerint élek. Ha azt mondd, hogy Isten gyermeke vagy, Krisztus követője, akkor miért adnád oda az ő ajándékait egy pillanatnyi megkönnyebbülésért, egy tál lencséért? Miért tartanád olyannak a Krisztussal való kapcsolatodat, mintha bárki mással, más istenséggel, babonával, mágiával, vagy akár emberrel is olyan lehetne a kapcsolatod?

Az Úr Jézus Krisztus – bár sokáig tűr –, ha nem akarunk megtérni, magunkat teljesen neki adni, akkor egyszer csak ki adhatja az utunkat. Erről szól a mai tükör Igénk is: „*Akkor kezditek majd mondani: Előttem ettünk, ittunk, és az utcáinkon tanítottál. Erre ő így szól: Mondom nektek, nem tudom, honnan valók vagytok, távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők!*” (Lk 13,25)

Ezt fejezi ki az az intés is, hogy Ézsau, amikor már látta, hogy mindent elrontott, hiába sírt, már elutasított. Izsák, az apja már nem tudott segíteni rajta. Mert a megtérés, a visszafordulás, az Istenhez hazatérés útját nem találta meg időben.

Nem gondolhatjuk azt, hogy akkor térek meg Istenhez, amikor akarok. Nem gondolhatjuk, hogy akkor adom neki magam, akkor leszek végleg hűséges hozzá, amikor akarok. Nekünk ma kell Krisztus hűségében élnünk. Nekünk ma kell teljesen neki adni magunkat. Ma kell őt választanunk, és elhagyni mindent, amit tőle idegen! Ma kell őt a szívünkben megszentelnünk, azaz mindennél fontosabbnak, értékesebbnek tartanunk. Ma kell elmondanunk neki: Uram, köszönöm, hogy megváltottál, hűséges akarok lenni hozzád! Segíts meg ebben! Ma kell meghallanunk hívását, „mert ma még lehet, ma még szabad: borulj le a kereszt alatt”!

Ma még szól az Isten, hív, hogy térjünk meg hozzá. Bűnbánattal, a bűn elhagyásával. Kegyelmes ő, és van, hogy a hűtleneket is visszafogadja. Nem nekünk kell azt eldönteni, kinek mi lesz a sorsa. Arra nagyon kell vigyáznunk, hogy mi mindig a kegyelem reménységével nézzünk mindenkire. Bár nem mindenkié a hit, de nem nekünk kell eltaszítani a másikat. Erről Isten dönt.

Nekünk azonban ügyelnünk kell arra, fáradoznunk kell azon, hogy megmaradjon mindenki Isten kegyelmében. Aki pedig elhajlott, aki elhagyta a Krisztus útját, azért imádkozzunk, és szeressük őt megvetés nélkül, irgalommal. Hátha ad Isten neki megtérést újra a kegyelemre.

Ügyeljünk magunkra és ügyeljünk egymásra, hogy Krisztus hűségében éljünk. Ez határozzon meg adventben, karácsony szent ünnepén és életünk minden napján! Ámen

Záró imádság

Áldott légy örökkévaló Istenünk, aki mindig is ügyeltél ránk. Akkor is, amikor magunkra már nem tudtunk ügyelni. A te kegyelmed, hogy megtartottál minket, és mindig, amikor hűtlenek voltunk hozzád, visszahívtál magadhoz. Nem érdemeljük meg szeretetedet! Nem érdemeljük meg áldásaidat! De te nem arra néztél, hogy mit érdemlünk, hanem szereteted, irgalmad szerint bántál velünk! Nem lehet ezt eléggé megköszönni, és soha nem tudjuk meghálálni.

Kérünk, segíts, hogy a szívünket, életünket valóban neked tudjuk odaadni. Szentlelkeddel vigyázz ránk, mert nélküled képtelenek vagyunk a hűségre és az engedelmessegre. Segíts meg, hogy mindaz, amiért eddig olyan könnyen lemondtunk Rólad és semmibe vettük a hozzád való hűséget, legyen számunkra iszonytató, ami után már nem tudunk vágyakozni. Urunk, nem akarjuk többé szeretni a bűnt, és nem akarjuk többé kedvelni a bűneinket. Teremts bennünk tiszta szívet a te Lelked hatalmával.

Könyörgünk, Atyánk, a sok-sok szenvedő emberért a világon. Könyörgünk a kórházakban, intenzív osztályokon, lélegeztető gépeken levőkért. Légy a gyógyítójuk. Köszönjük, hogy az orvostudomány utat talált a védőoltásokhoz. Add, Urunk, hogy hatásosak legyenek azok a járvány leküzdésében. De könyörgünk, hogy addig is te légy az orvosok, ápolók, mentősök, beteghordók, laboratóriumi munkát végzők oltalmazója és megsegítője.

Imádkozunk a népek és a népünk békeességéért. Kérünk, mentsd meg a keresztyéneket az őket üldözők markából. Erősítsd meg az üldözött keresztyéneket, és védelmezd meg őket és templomaikat a támadóiktól karácsony ünnepén is.

Könyörgünk az ártatlanul bebörtönzött és ártatlanul megvádolt emberekért. Imádkozunk, hogy áradjon az igazság és töltsse be a tőled származó jog az országunkat, Európát és az egész világot. Szégyenítsd meg azokat, akik csak hivatkoznak rád, amikor a te nevedben akarnak szólni és tenni, de téged nem becsülnek meg.

De áldd meg azokat, akik megalázzák magukat előtted és úgy hirdetik neved, hogy valóban neked akarnak szolgálni egész életükkel. Hozd el békességedet és tisztaságodat a Földre, hogy felüdüljön nálad mind az emberiség, mind az egész teremtett világ!

Áldd meg, kérünk, karácsonyt ünneplésünk, hogy egykori eljöveteledért hálát adva, tiszta szívvel készüljünk az újabb eljöveteledre, amikor eljössz ítélni élőket és holtakat. Áldj meg eljöveteled reménységével és a megszentelődés örömeivel!

Ámen

Tisztítsd meg szíved Jeruzsálem népe...

(A 161. dicséret dallamára énekeljük:
Siess keresztyén lelki jót hallani...)

1. Tisztítsd meg szíved Jeruzsálem népe, Hogy megtartassál, mosódj hófehérre;
Karmazsinszínű bűneidből tisztulj, Hogy ki ne pusztulj!
2. Szeplőtelen légy a Krisztus napjára, Mert igen nagy volt váltságodnak ára;
Ártatlan omlott Királyodnak vére — Térj meg kedvére!
3. Nem járhatsz folyvást annyi undokságban, Részed így nem lesz mennyek országában!
Vedd fel a harcot, vedd fel a keresztet — Vagy üdvöd vesztet!
4. Élj botlás nélkül, szentül, feddhetetlen, Vizsgáld a törvényt lelkiismeretben:
Inkább fonj gyarló tested ellen ostort, Semhogy bemocskold!
5. Tisztítsd meg ajkad oltárról vett szénnel, Rútat ne illess, mit a lelked szégyell:
Jót cselekedjél mindenekkel bőven, Minden időben!
6. Új teremtés vagy: vetkezd le a régit! Ördög ha üldöz, e világ ha rémít,
Csak meg ne hátrálj, maradj meg az újban, Véled az Úr van!
7. Tisztítsd meg szíved, Krisztus szent egyháza, Urunk miattad pogány ne gyalázza!
S hogy megtartassál, nosza újulj végre, Szent papi népe!